

VERLANGEN.

DOOR

C. L. LÜTKEBÜHL JR.

Onder palmen mocht ik rusten,
Onder palmen, hoog en slank,
Alle lasten, alle lusten
Dáár vergeten! —

Ach, hoe lang
Zou mij zulke rust behagen?
Al te ras werd ik haar moê;
Ruischte 't me uit de palmen toe:
„Hooger rijst, hoe meer wij dragen

Zonder klagen,
Onze kroon!

Mag dan last u nederdrukken,
Waardoor 't leven leven wordt?
Mag geen lust uw hart verrukken,
Die den tijd van 't leed verkort?
Onder palmen werkloos rusten,
De arbeidschuwe hake er naar!

Aan elkâar

Hangen 's levens moeite en lusten:
Hier de last, die nederdrukt,

Maar daarneven

Rijpt de vrucht, die, wie haar plukt,
Wordt als loon en lust gegeven,
Blij gehoopt en kalm verwacht!
Enkel 't laagre zij vergeten:
Nevel, die 't verschiet omhult,

Ongeduld,

Dat van wachten niet wil weten.
Trekke als ons u 't hoogere aan:
Draag de lasten, smaak de lusten,
Wie zijn taak heeft afgedaan,
Onder palmen mag hij rusten.”